

Cancer

1970 släppte den afroamerikanske spoken-wordartisten Gil Scott-Heron – ibland hedrad som hiphopens fader – den enda låt han mig veterligt är riktigt känd för: *The revolution will not be televised*. Det som redan titeln antyder är att revolution är på riktigt. Om vi får tro Scott-Heron befinner vi oss så djupt inne i en av kapitalismen förvrängd spegling av verkligheten, att vi behöver bli påmindas om att det kommer att ske en kraschlandning. Några passager ur texten:

The revolution will not be brought to you by the Schaefer Award Theatre and will not star Natalie Wood and Steve McQueen or Bullwinkle and Julia

The revolution will not give your mouth sex appeal

The revolution will not get rid of the nubs

The revolution will not make you look five pounds thinner, because he revolution will not be televised, brother ...

The revolution will not be right back after a message

About a white tornado, white lightning, or white people

You will not have to worry about a germ on your bedroom

a tiger in your tank, or the giant in your toilet bowl

The revolution will not go better with coke

Det verkligt intressanta med Gil Scott-Herons megahit är att budskapet inte alls är den påminnelse om verkligheten den utger sig för att vara utan tvärtom typisk identitetsstärkande och revolutionsromantisk musik. Skithäftigt att sjunga om revolutionen! Bra ös, rätt budskap, precis som så många andra av kommunismens kampsånger. Den klyfta som skiljer konsten från verkligheten minskas inte. Tvärtom, här leker poesin verklighet utan att någonsin behöva lämna sin trygga domän.

Ett annat exempel är Alberto Kordas foto på Che Guevara med långt hår, basker med en kommunistisk stjärna och blicken riktad mot framtiden. Det är världens utan konkurrens mest kända bild på en revolutionär och hjälte. Hur många har inte drömt om att se ut som han, vara som han. Vad spelar det för roll att verklighetens Che Guevara var en djävla best, när han var så skitsnygg!

Efter att Castro gripit makten på Kuba blev Che Guevara intendent för fängelset La Cabana. Under hans befäl avrättades mellan 400 och 700 personer. Han var också arkitekten bakom Sovjets kärnvapenmissiler på Kuba, som förde världen närmare ett fullskaligt kärnvapenkrig än någonsin vare sig tidigare eller senare. Besviken lämnade han Kuba när missilerna drogs tillbaka. I Humberto Fontova's bok "Exposing the Real Che Guevara" (2007) återges ett citat där Che Guevara säger att hade kärnvapenmissilerna funnits kvar skulle de ha riktats också mot New York. Han sa också att "Vi måste hålla vårt hat vid liv" och att kommunismen måste segra, om det så kostade miljoner av kärnvapenoffer. Fontova beskriver Che Guevara som annorlunda än de traditionellt öppna och varmhjärtade kubanerna: dogmatisk, kall och intolerant.

Nu blev det ju ingen kraschlandning för kapitalismen, som fortsatte att leva och frodas. Den återtar Kuba steg för steg och har till och med erövrat Kina, som för övrigt under Maos mordiska ledning beundrades av Che Guevara. Kapitalismen visar sig kunna överleva också försedd med en kommunistisk tvångströja.

Den fråga som för mig utlöste ovanstående reflektion är: "Vad krävs det för att med språkets hjälp hamna i verkligheten, inte bara i en ny språklig verklighet, eller att det blir som att vända sig i sängen och somna om? Vi känner alla till situationer när fantasin och överkligheten löses upp och vi inte kan värja oss mot insikten om det som kommer att hända. Tag läkaren som talar om för sin patient att han/hon har *cancer*. Ordet revolution spräcker ingen fantasivärld men ordet cancer gör det. I samma ögonblick som läkaren lämnar sitt besked: *chock, dödlig sjukdom, hur långt har jag kvar?* Ord med samma illusionsdödande effekt: *friställd* och *skilsmässa*.

Den minsta gemensamma nämnaren för dessa budskap är dels att de ska ha en trovärdig avsändare, dels och framför allt att de utsäger att något ska hända just med mig – med mig personligen. Det betyder inte att jag måste vara utvald, jag kan vara en bland många.

Kära bloggläsare; tillförlitliga samhällsdoktorer, till vilka jag oblygt räknar mig själv, kan tala om att vårt välfärdssamhälle har cancer och om du inget gör, så kommer det att drabba också dig, personligen. Det kommer dessutom att drabba dina nära och likt arvsynden förmedlas till nästa generation, nästa och nästa. Här är samhällsläkarnas cancerbesked i min sammanfattning:

Diagnos: En cancersvulst vid namn postmodernism

Huvudsaklig sjukdomsorsak: Massinvandring

Sjukdomsförlopp: Angriper såväl samhällskroppen som det kollektiva förnuftet. Slutar i välfärdsdöd, om inte behandling sätts in i tid.

De tio viktigaste symptomen:

1. Ekonomin – antalet bidragsberoende växer okontrollerat, i förhållande till antalet arbetande.
2. Demografin, kvinnorna föder för få barn.
3. Statens retirerande våldsmonopol. En halv miljon medborgare bor nu i områden där staten inte längre har kontrollen.
4. Könrollsförvirring, män med kvinnliga ideal och kvinnor med manliga ideal.
5. Offerprioritering, eftersom det är orättvist att alla människor inte har det lika bra.
6. Välfärds kris: allvarliga brister med avseende på rättsväsen, bostäder, sjukvård och skola.
7. Stigande våldtäktsstatistik
8. Gängbildningar med eskalerande dödligt våld
9. Makthavare och opinionsbildare saknar sjukdomsinsikt
10. Åsiktskorridor: medborgare med sjukdomsinsikt tystas, skändas och stöts ut.

Många specialister anser att sjukdomsförloppet har gått för långt och att välfärdssamhället inte går att rädda. Andra samhällsdoktorer är inte fullt så pessimistiska utan hävdar att om effektiv behandling sätts in omedelbart, kan troligtvis ett tillfrisknande ske. För sent eller inte, det är en tvistefråga som bara kan besvaras genom att vi följer samhällsdoktorernas recept för hur sjukdomen ska bekämpas. Får den fortsätta utan att någon behandling sätts in, finns det ingen tvekan om att välfärdssamhället dör.

Nå, hur ska det gå till att rädda vårt samhälle? Var ska behandlingen först sättas in och hur ska den se ut? För att kunna besvara den frågan måste vi först klara ut hur insikten är spridd i olika samhällslager. Så här ser strukturen ut:

1. *De godhetsreligiösa* har makten över det moraliska slagfältet. Dessa är sjukdomens smittobärare med extremvänster som den mest aggressiva förtruppen. De hårdbevakar kontrollen över det offentliga rummet och ägnar sig åt att bryta ner samhällskroppens immunförsvar.
2. *De undersåttliga*, som istället för att själva registrera och bedöma verkligheten, okritiskt anammar och stöder de godhetsreligiösa verklighetsbeskrivning.

3. *De vakna och tysta*, som har sjukdomsinsikt men på grund av risken för att skändas samt förlora jobb och vänner, förblir passiva.
4. *De vakna och talföra*, som är öppna med sin oro över det som händer.
5. *Dissidenterna*, som genom att sprida insikt (sanning och förnuft) om det som händer försöker hejda sjukdomsförloppet.
6. *Aktivisterna*, som strävar efter att ta ifrån de godhetsreligiösa makten över samhällsmoralen.

Behandlingen går ut på att vända på ovanstående hierarki. Det är därvid viktigt att förstå att de godhetsreligiösa makt enbart är symbolisk. Till skillnad från det forna Sovjetunionen med sin Gulag och Kina med sin folkpolis skyddas de svenska makthavarnas ideologi varken av polisen eller armén. De godhetsreligiösa har ingen annan makt än den som vi medborgare ger dem! Deras enda vapen, det som får många vakna medborgare att vara tysta, är skändningskapaciteten. Om de förlorar den skulle varken polis eller militär ingripa, hur högt än extremvänstern hojtade.

Tänk tanken att alla de medborgare som förstått det vansinne som pågår, inte längre duckar inför de godhetsreligiösa hotelser utan talar öppet med alla och vem som helst om det pågående samhällshaveriet. Tänk om de bara fnyste föraktfullt åt beskyllningarna för rasism, nazism och islamofobi. Det där, det är ju bara blaj! Och tänk om ingen, minst av allt den växande skaran av dissidenter, skulle konfirmera de godhetsreligiösa makt genom att gömma sig bakom anonymitet.

Det kan till och med vara ett gott råd åt dem som förskjutits av sina godhetsreligiösa barn och andra närstående. Ta inte upp kampen, argumentera inte – motstånd stärker deras vilsegångna identitet. Visa aldrig hur sårade ni är. Skratta åt dem, visa att ni tycker de är löjliga och barnsliga. Tala öppet och glatt föraktfullt, men också överseende och kärleksfullt med hela släkten om era knasiga barn, ”men de blir väl vuxna de också, med tiden!” Visa att ni inte bryr er om deras förkastelse. Gör dem osäkra genom ert beteende, inte med argument som ändå bara studsar mot godhetsvisiret!

Slutligen, vi dissidenter ur det äldre gardet, vi som ofta har vetenskaplig utbildning och sätter förnuftet framför känslorna, vi kommer aldrig ensamma att rå på de godhetsreligiösa. De har redan vunnit kriget mot oss. Det spelar ingen roll hur rätt vi har. De har försprånget att redan behärska det moraliska slagfältet. Även om vi dissidenter vinner slag efter slag så är vi redan besegrade (vilket givetvis inte betyder att vi ska sträcka vapen, aldrig någonsin!). För att återta makten över det offentliga rummet krävs det unga aktivister. De kommer att beskyllas för nazism och allt det där, men det viktiga är att det inte finns några som helst kopplingar åt det hållet. Det ska vara rök utan eld! Dessa aktivister måste behärska spelreglerna för vår tids offentlighet. Aldrig maskerade, aldrig anonyma, måste de veta vad som lockar journalister till att saluföra deras budskap. Grafiskt professionell satir, teater,

ståuppkomik, flashmobs och andra kul och spektakulära utspel – sådant som passar att visa upp i teves nyhetsprogram och som når spridning på youtube och i sociala medier. Det gäller inte att bygga någon ny ideologi utan att håna och trasa sönder de godhetsreligiösa samhällsdestruktiva moralism. Här är ett exempel på hur effektiv aktivism kan se ut.

<https://www.youtube.com/watch?v=iKcWu0tsiZM>

Klippet har närmare tio miljoner visningar och av dem som betygsatt har 95 procent gett tummen upp. Jag vet åtminstone en godhetsreligiös i min närhet som gillade klippet, till och med sa att det var "upplysande".

Målet måste vara att locka över offentlighetens officianter, det vill säga journalisterna, på vår sida, den friska. De ska frestas till att hjälpa till med att dra ner brallorna på de politiker som påstår att de företräder samhällsintresset, när de i själva verket raserar samhället. Journalister må vara maktens stödtrupp men de har svårt att motstå en bra nyhet och är den bildmässigt på topp, så nappar teve, det känslomässigt mest effektiva mediet. De godhetsreligiösa måste framstå i all sin naiva bedräglighet, visas upp som det de är: vårt samhälles humorlösa moralister, av antirasism närmast besatta dödgrävare. Modet att peka finger och skratta makten mitt i ansiktet – löjet – det är den terapi jag som "samhällsläkare" vill ordinera.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/02/18/cancer/>

Alla texter är på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.